

опитва да се състезава с византийците и мюсюлманите (в сеченето на монети – А. Ф.). Отказва се от претенциите да сече редовно златни монети и сече главно сребърни“ [1070], с. 20; [1435]. По-нататък: „Редовното сечене на златни монети в Западна Европа НА ПРАКТИКА СПИРА през VIII в., а на Италианския полуостров – през втората половина на същия век. Дори в мюсюлманска Испания НЕ Е ИЗСЕЧЕНА НИТО ЕДНА ЗЛАТНА МОНЕТА във времето между VIII и началото на X в.“ [1070], с. 20.

Нумизматите се опитват да обяснят някак си този загадъчен „разрив в средните векове“. Предлагат ни да приемем, че по искане на Пипин „престанали да сечат златни монети“. На събора в Реймс уж забранили употребата на златни солиди от императорския Рим [64], с. 151. А от VIII в. от н.е. типът монети уж „станал варварски“ [64], с. 151.

Оттук не излиза ли, че „античните“ монети в Западна Европа са си просто средновековни монети, сечени в Европа след XVI в. от н.е., а после захвърлени в далечното минало от Скалигеровата хронология?

Историците продължават нататък: „НЕ СЪЩЕСТВУВАТ папски монети от времето на Бенедикт VII (умрял уж през 984 г. – А. Ф.) до Лъв IX (средата уж на XI в. – А. Ф.); това е не друго, а случайност, тъй като не е възможно да не са секли монети... От времето на Лъв IX се е запазила само една монета... Още по-странното е, че не се е запазила нито една монета на Григорий VII“ [196], т. 4, с. 74, коментар 41.

Къде ли са изчезнали всички средновековни монети? Нека да формулираме една хипотеза. Тези монети са били датирани неправилно, което ги е отместило в миналото и така те са се „превърнали в антични монети“. Някои от тях днес се изложени в музеите като „много древни“.

Изглежда, че сеченето на златни и сребърни монети в Западна Европа наистина започва не по-рано от XIII в. от н.е. Реалният факт за липсата на западноевропейски средновековни монети преди XIII в. от н.е. поставя нумизматите пред необходимостта да изграждат различни теории, за да обяснят икономическата слабост на Европа, настъпила уж след „могъщия античен разцвет“. Странният „застой“ в римското сечене на монети между VIII–XIII в. от н.е. изглежда особено смайващ след блестящия период в монетното дело на Римската империя през уж I–VI в. от н.е. С качеството на изработката си златните монети на тази „антична“ империя на практика не се различават от аналогичните средновековни монети от епохата XIII–XVII в. Тази странност вероятно има просто обяснение: хронолозите са датирали неправилно монетите от XIII–XVII в. и така са ги изместили в далечното минало.